

SOBOTA, 4.11., sv. **Karel Boromejski**, škof
18.00: + Maks PREGRAD, PETER ŠUBIC in teta Marija
MOVRIN
+ Antonija in Avguštin AŠKERC
+ Franc, Terezija KOLŠEK, Marija in Jožef
HRASTNIK

po večerni maši celonočno češčenje Najsvetejšega

31. NEDELJA MED LETOM, 5.11., **zahvalna n.**

7.00: živi in + farani

9.00: + Julijana KRAJNC, 25. obl. (Tovsto)

+ Pavla, Konrad JAZBINŠEK, sin Rado in Rudolf ŠPAN

10.30: + starši Franc, 29. obl., in Alojzija GUNZEK (Lahomšek),
Fanika DEŽAN in sin Srečko

POMAGAJMO PO SVOJIH MOČEH

V času, ko nas narava navdušuje s svojo božansko lepoto in nas odvrta od vsakdanjih skrbi, se odvija življenjska drama družine, ki rešuje nekajmesečno usodo svojega otroka. Ob taki stiski se more zamisliti prav vsak izmed nas. Le kdo ne sliši klica na pomoč, ko udari usoda nedolžnega otroka.

Pri Župnijski Karitas Laško smo se odločili, da podpremo dobrodelni koncert za malo Tinkaro. Ob tem vabimo vse naše občestvo, da s svojo prisotnostjo na koncertu, ki bo 9. novembra v dvorani Tri lilije, pripomore k zadostni pomoči za zdravljenje v tujini.

Tokrat pomagamo družini iz naše župnije. Strnimo vrste z dobrim namenom, da bi mala Tinkara premagala vse ovire in zaživela normalno življenje.

Župnijska Karitas Laško

Zahvala za krašenje v oktobru vasi **Rečica** V novembru čistijo in krasijo vasi **Harje, Lahomno in Stopce**.

Maše v prihodnjem tednu
30. NED. MED LETOM, 29.10., **žegnanjska n.**

7.00: živi in + farani

+ Ivan KNEZ, živi in + iz rodbine KNEZ

9.00: + Katarina KOLŠEK, obl., Angela, dva Karla in Terezija
+ Ana KOLŠEK

10.30: + Franc ŠKORJA in njegovi staši

PONEDELJEK, 30.10., sv. **Marcel**, mučenec

7.30: + Vera JAKOPIČ, 1. obl.

+ Anika VODIŠEK

+ Tea BOLARIČ

TOREK, 31.10., sv. **Vobenk (Volfgang)**, škof

18.00: + Vladimir DORNIK, 3. obl., in starši

+ Amalija KNEZ, obl., in mož Franc (Trojno)

+ Jože BALOH, obl., žena Justina in vsi + iz družine
BALOH

SREDA, 1.11., **VSI SVETI**

7.00: živi in + farani

+ Rozalija KNEZ in + iz rodbine ULAGA

9.00: + Elizabeta PUŠNIK

+ starši Marija in Jože TUŠEK, sestra Helena in mož
Lojze

10.30: + Janko DEŽELAK, 3. obl., in vsi + iz druž. DEŽELAK

14.00: večernice v cerkvi sv. Martina

15.30: blagoslov pokopališča

18.00: molitev treh delov rožnega venca

ČETRTEK, **SPOMIN VERNIH RAJNIH**, 2.11.

7.00: po namenu svetega očeta; vsi verni +

9.00: + Stane ŠRAML, 30. dan

18.00: + Tanja POŽLEP

+ Marija MLAKAR

PETEK, 3.11., sv. **Viktorin Ptujski**, škof, mučenec

7.30: + Karel, Rozalija BEZGOVŠEK, dva brata, tri
sestre in rodbina KRAJNC

18.00: + Leopold in Neža VERDEV

+ Karel ŠTRAUS

MARTINOVA LILIJA

29. oktober 2017, leto 9, št.:38

Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna:

Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.« (Mt 22, 37-40)

Gregor Čušin v uvodniku v Ognjišče (št.11, leto 2017) razmišlja z Jobom, zazrt v sedanjik našega časa. Mojster pisane besede se ob poglobitvi v vsebino Jobove knjige, ki še posebej spregovori o trpljenju, znajde v sodobnem času in aktualizira tudi naša tolika vprašanja. Tako pomenljive so njegove misli, da vam jih želim še posebej predstaviti.

O ti moj Job

Vedel sem, da pride – saj pride v življenju slehernega človeka – do trenutka, ko Bog zamiži na eno oko in reče satanu:

»Dobro. Daj si duška. Da vidiva, koliko je tega moža v hlačah. Da vidiva, ali je mož v hlačah ali je v hlačah srce, v prsih pa luknja in plesniv sir!!«

Vedel sem, da pride trenutek, ko bom moral obuti Jobove čevlje, ko bom moral sprejeti njegovo usodo. Vedel sem, da bom slej ko prej moral vzeti v roko črepinjo in si, na kupčku pepela, začel praskati uljesa na svojem gnilem telesu.

Vedel sem, da pride ta dan.

Trepetal sem pred tem dnem.

Oprezoval sem in si prisluškoval.

Pripravljaj sem se na ta dan.

Pa vendar me je ta dan, ko je prišel, ujel nepripravljenega.

Oprezoval sem in prisluškoval.

Trepetal sem pred tem dnem.

Vedel sem, da pride. Ta dan.

Pa vendar ga nisem opazil, ko je prišel.

Oziral sem se proti nebu. Čakal, kdaj se spusti name – od zgoraj – in me pokrije kot s plaščem.

Kdaj pridejo angeli – te ali one sorte – me dvignejo in odložijo, kot na tehtnico, na znameniti kup pepela.

Gledal sem gor ...

In videl sem jasne dneve in zvezdno nebo. Videl sem oblake vseh vrst in videl tudi temo.

Potem pa sem, še sam ne vem, zakaj – morda nenadna bolečina v vratu ali kaj podobnega – spustil pogled in z grozo opazil, da že leta brodim do kolen v pepelu. Da ni ne kupček ne kup. Da je morje pepela, jaz pa – če še po vodi ne znam hoditi, kako bi znal hoditi po pepelu – tonem vedno globlje. V pepel.

Od kod ta pepel?

O koliko energije sem 'pokuril', ko sem hotel kaj doseči in storiti iz lastnih moči?!

O kolikokrat sem 'gorel' v strasti za minljivim, hipnim... za užitkom?! Kolikokrat 'gorel' od zavisti?! Kolikokrat 'izgoreval' v maščevanju?!

O koliko ladij sem 'požgal' in se iz trme napotil peš?! In 'požigal' za seboj mostove!

O koliko preprirov sem 'zanetil'?! In kolikokrat je 'tlela' v meni jeza?! In kolikokrat se je 'vnela'?!

Opazil sem z grozo, da sem obdan z ljudmi, ki me odvrčajo od prave smeri. Da si pustim svetovati od ljudi, ki stojijo na bregovih tega sivega pepelnatega morja in me vabijo k sebi. Vsak na svoj breg. Vsak na svojo stran.

Opazil sem, da je moja pot skrita nekje pod vsem tem pepelom ... in da je ne vidim. Da je ne poznam. Da, četudi bi jo spet uzrl, v meni ni več vere, da je prava.

Opazil sem z grozo, da sem sam. Da ni ne otrok ne družice. Da sem jih izgubil nekje na poti – ki je skrita pod pepelom – in da ne vem ne kdaj ne kje ... ne kako ... ne zakaj ...

Pokleknil sem, da sem se še globlje pogreznil v morje sivine ... in začel tipati in iskati. Da bi našel družico. In otroke. Da bi našel prijatelje. Da bi našel pot.

A zatipal sem le črepinje svojega razbitega življenja ... svojih razbitih sanj in načrtov ...

Zatipal sem le črepinje lončene posode, v kateri sem imel svoj zaklad ...

In ko že držim v roki črepinjo, kaj mi preostane drugega?

Začel bom strgati uljesa s svoje kože ... s svojega telesa ...

Črepinj imam dovolj, da jih izpraskam vse ... ven iz svojega življenja ...

Pepela dovolj ... da se posujem z njim in začnem znova.

»Gospod je dal, Gospod je vzel, naj bo hvaljeno ime Gospodovo!« (Job 1,21)

Morda vam bo pričujoče razmišljanje ustvarilo navdih, da tudi sami preberete Jobovo knjigo. Morda tudi v teh dneh, ko se večkrat srečujemo na pokopališčih, navedene misli dobivajo pomenljivejšo vsebino. Samo, če nam uspe v krogotok življenja sprejeti tudi misel na smrt, smo v polnosti zasidrani tudi v enkratnost sedanjega trenutka.

Škof dr. Stanislav Lipovšek o diakonski službi

Na diakonskem posvečenju, v soboto 21. oktobra, je v homiliji škof Lipovšek še posebej poudaril: "... diakon naj bo na dobrem glasu, poln Sv. Duha in modrosti. Bistvo diakonske službe razodeva že sama beseda »diakon«, ki je grškega izvora in pomeni služabnik, strežnik, to se pravi človek, ki zna živeti in se darovati za Kristusa in njegovo Cerkev, človek, ki zna biti za druge, ki je z darovi Sv. Duha primerno usposobljen, da pomaga škofu in zboru duhovnikov pri strežbi bolnikom, ubogim in trpečim, pa tudi pri oznanjevanju božje besede in pri bogoslužnih opravilih. Tako diakon v moči diakonskega posvečenja lahko krščuje, deli sv. obhajilo pri maši in prinaša sv. obhajilo bolnikom in umirajočim, vodi bogoslužja božje besede, oznanja božjo besedo pri pridigi in katehezi, lahko tudi poroča, vodi pogrebe, blagoslavlja osebe in stvari in seveda in najprej veliko moli za božje ljudstvo in daje zgled lepega krščanskega življenja.

Obveznost molitvenega bogoslužja v resnici ni obveznost, ampak dar, pomoč, navdih in nenehna spodbuda, duhovna hrana in motivacija za duhovno življenje, odprtost vetju in darovom Sv. Duha, povezanost z njim, z Jezusom Kristusom, ki edini daje moč in sijaj in smisel in polnost vsemu duhovniškemu delu. Že v Stari zavezi psalmist pravi: »Sedemkrat na dan se v molitvi obračam k tebi, Gospod« (prim Ps 118,164). Temu zgledu v nekoliko prilagojeni obliki v Novi zavezi sledijo menihi, duhovniki, redovniki, redovnice, diakoni, pa tudi mnogi verniki, še posebej mladi, ki se vsaj pri hvalnicah in večernicah radi pridružijo tej molitvi Cerkve, ki posvečuje tek dneva in noči, tudi noči.

Duhovništvo, povezano s samskim stanom in popolno čistostjo, je dar, ki ga je treba svobodno, prostovoljno in premišljeno sprejeti. Neoženjenost zaradi božjega kraljestva poznajo tudi druge Cerkve. Elitni pravoslavni duhovniki, menihi in škofje so neoženjeni. Med evangeličani so nekatera duhovniška združenja, ki znova odkrivajo vrednost in pomen celibata. Bratje iz taizejske skupnosti, ki izhajajo iz evangeličanskega izročila, so tudi samski. In mladi jih zelo spoštujejo."